

ΤΟΥ **Θανάση Τσιριγώτη**

Υπάρχουν πολλοί καλοπροαίρετοι άνθρωποι και λιγότεροι αριστεροί που εκστασιάστηκαν από το “φούσκωμα”, το εκλογικό φούσκωμα, του ΣΥΡΙΖΑ και υποστηρίζουν αφενός να μειωθεί το ύψος των απαιτήσεων του κινήματος, αφετέρου να στηριχτεί (ή να δειχθεί ανοχή) η κυβέρνηση μπροστά στα γερμανικά μεγαθήρια που θέλουν να την κατασπαράξουν.

Μερικοί μάλιστα πιο υποψιασμένοι το πάνε παραπέρα. Μιλούν για ενιαίο μέτωπο των εργαζομένων με την κυβέρνησή τους ενάντια στην Ε.Ε. και τον γερμανικό ιμπεριαλισμό που κανοναρχεί τον θίασο των πιστωτών - δανειστών.

Αν δεν πρόκειται για πολιτικό λάθος, πρόκειται για πολιτικό έγκλημα που θα ανακόψει την πορεία του κινήματος στο δρόμο της ανασύνταξής του.

Κατ’ αρχήν το πεδίο της ΕΕ -ΔΝΤ- ΕΚΤ- Γερμανίας επιλέχτηκε από την ντόπια άρχουσα τάξη, επιβλήθηκε από τα διεθνή αρπαχτικά και το αποδέχτηκε ο ΣΥΡΙΖΑ. Ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι έχουμε τον “Δανιήλ στον λάκκο των λεόντων” οφείλουμε να ρωτήσουμε και ν’ αναρωτηθούμε: Δεν ξέρατε το σκηνικό; Η πολιτική πως η Ευρώπη είναι η χώρα μας και το ευρώ η σημαία μας έχει κόστος για τους αδύναμους, σημαίνει απώλεια της ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας μας. Οι φωνές των ΑΝΕΛ και των συνιστωσών του ΣΥΡΙΖΑ που ζητούν συγγνώμη ή συγχώρεση θυμίζουν τον πατροκτόνο που εκλιπαρεί το δικαστήριο για επιείκεια γιατί είναι ... ορφανός.

Όποιος επιζητά την ασφάλεια στη συμμαχία της ΕΕ είναι σαν να τρυπώνει στη φωλιά του λιονταριού για να σωθεί από την τίγρη!

Κατά δεύτερο λόγο η πολλά υποσχόμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ ζητάει πολιτικό χρόνο και υπομονή από το λαό προσφέροντας καθρεφτάκια και χάντρες. Κατά τρίτον χορηγεί ενέσεις μεταμόρφωσης σ’ όλα τα συνδικαλιστικά στελέχη του, ώστε να συνεχίζουν την Αποκρία και να συνηθίζουν το ρόλο τους στο έργο του νέου κυβερνητισμού.

Σήκωσαν το χέρι στο όνομα του Παυλόπουλου, ψήφισαν την παράταση του μνημονίου και

περιφέρουν όπως οι χριστιανοί σα λείψανα τις παλιές φωτογραφίες τους όταν συμμετείχαν στα κινήματα και τις κοινωνικοπολιτικές αντιστάσεις. Ακριβώς σαν τη νιότη πούδειχνε πως θα γινόταν άλλη.

Είναι αλήθεια ότι οι ευρωιμπεριαλιστές και λιγότερο οι αντίστοιχοί τους Αμερικάνοι φροντίζουν ώστε ο νεογέννητος ΣΥΡΙΖΑ να προχωράει, ν' αναπτύσσεται και να ανατρέφεται ως φασαριόζος πλην ακίνδυνος υποτελής. Διότι καλά είναι τα θεατρικά δρώμενα αλλά οι Απόκριες τελείωσαν· μπήκαμε στη Σαρακοστή. Για να σηκώσεις το εθνικοκοινωνικό σου ανάστημα στον πολεμοχαρή και αδυσώπητο ιμπεριαλισμό χρειάζεται βούληση, θέληση και αντίστοιχο κίνημα.

Όταν επιλέγεις Ευρώπη- Ευρώ και ΗΠΑ τότε γίνεσαι σαν τους γελωτοποιούς του βασιλιά· είναι ελεύθεροι να πιθηκίζουν αλλά ακίνδυνοι για την αυλή που τους τρέφει.

Κι αν ορισμένοι λένε πως κρίνουμε αυστηρά τους συγκυβερνώντες, τον νέο κυβερνητισμό και τα νέα ήθη και έθιμα που πάνε να επιβληθούν λέμε πως έχουν δίκιο.

Το μέτρο του ρεαλισμού μας είναι οι ανάγκες του λαού, η σύγχρονη πολιτική, οι αποσκευές μας και ο ορίζοντας που δε λέει να χαμηλώσει.

Ένα οικοδόμημα το χτίζεις, κατ' αρχήν, για να είναι στέρεο και ασφαλές. Όχι για ν' αρέσει στους δυνάστες.

Πηγή:alfavita